

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Μαρτίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 13

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 89)

Ἐκ τούτων ἐξάγεται, ὅτι πρὸ τριῶν μηνῶν καὶ πλέον τὸ πτώμα τοῦ Πάττερσων κατέκειτο ἐπὶ τοῦ τεμαχίου ἐκείνου τοῦ πλωτοῦ πάγου, τὸ ὁποῖον συνηντήσαμεν μεταξὺ Πρίγκιπος Ἐδουάρδου καὶ Τρίσταν Δακούνας! ὦ! διὰ τί νὰ μὴ εὗρωμεν ζῶντα τὸν ὑποπλοίαρχον τῆς Ἰάνας; Αὐτὸς θὰ μὰς ἔλεγεν ὅ,τι δὲν ἐγνωρίζαμεν ἕως τότε, ὅ,τι δὲν θὰ ἐμάνθαναμε ἴσως ποτέ! . . . αὐτὸς θὰ μὰς ἀπεκάλυπτε τὰ μυστήρια τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ταξιδίου! . . .

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα διηγήθη ὁ Ἐδγάρ Πόε. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν Πάττερσων, τὸν ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ παγωμένον ἐκεῖνο πτώμα, τὸ ἀδιάλυτον. Ὁ Πάττερσων εἶχε συνοδεύσῃ τὸν πλοίαρχον τῆς Ἰάνας, ὅταν κατέθεσεν εἰς τὸν βράχον τῆς Κεργαίλάνης τὴν φιάλην ἐκείνην μετὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀνεῦρεν ὁ πλοίαρχός μας, — ὦ, τώρα πλέον τὸ ἐπίστευα... Καὶ ἀπὸ ἐνδεκα ἤδη ἐτῶν, οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς ἀγγλικῆς γολέττας, εὕρισκοντο ἐκεῖ κάτω, εἰς τοὺς ἀπροσίτους ἐκείνους τόπους, χωρὶς ἐλπίδα βοήθειας καὶ σωτηρίας. . .

Καὶ τότε εἰς τὴν τεταραγμένην διάνοιάν μου, παρουσιάσθη ἡ ταυτότης τῶν δύο ὀνομάτων, ἡ ἐξηγοῦσα ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυνεν ὁ πλοίαρχός μας πρὸς πᾶν ὅ,τι τῷ ὑπενθύμιζε τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ὁ Λάν Γκνύ ἐστράφη πρὸς με, καὶ ἀτενίσας με, ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας: «— Πιστεύετε λοιπὸν τώρα; . . .

— ὦ, ναί . . . ναί . . . ἐπιθύρισα. Ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκνύ τῆς Ἰάνας. . .

— Καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ τοῦ Ἀλβέρτου εἶνε ἀδελφοί! ἀνέκραξεν ὁ Λάν διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, ἡ ὁποία ἠκούσθη ὑφ' ὅλου τοῦ πληρώματος. . .

Ἡ διπλὴ ἐπίδρασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ πελά-

γους ἐκείνου, ἐπέφερε ταχέως τὸ προβλεπόμενον ἀποτέλεσμα. Καὶ ὅταν ἐστρέψαμεν πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἔπλεε πρὸ ὀλίγου ὁ ὀγκόπαγος, — οὔτε ἔχνος δὲν εἶδομεν ἐκ τοῦ τεμαχίου ἐκείνου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

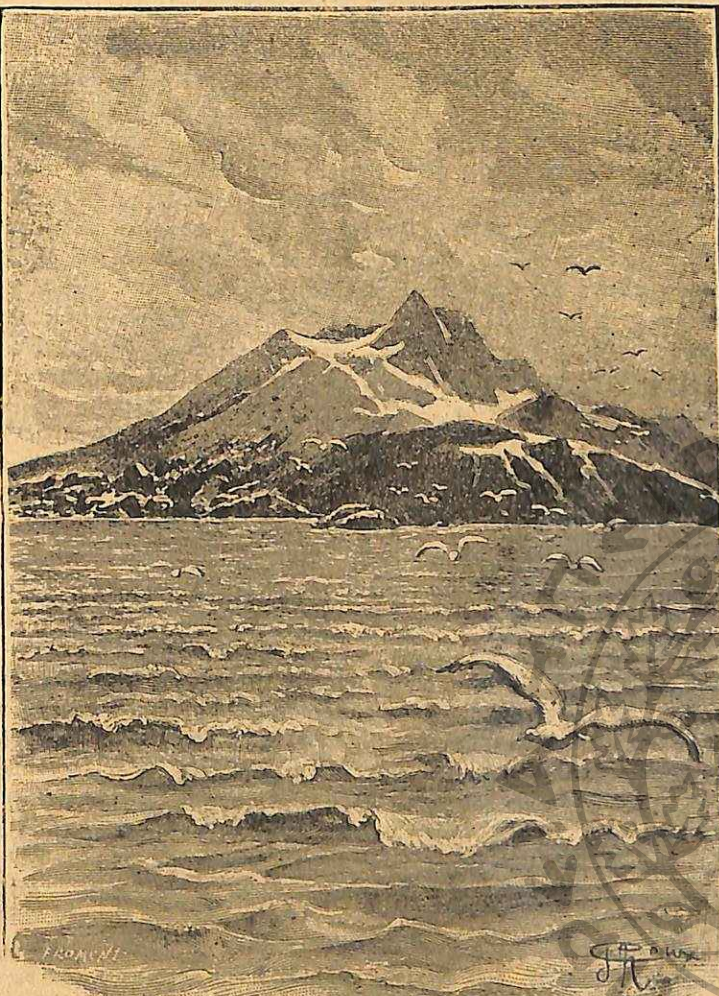
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΡΙΣΤΑΝ - ΔΑΚΟΥΝΑ

Πολὺ παράδοξος τῷ ὄντι ἡ συνάντησις αὕτη εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων καὶ πλέον λευγῶν ἀπὸ τοῦ νοτίου πολιτικοῦ κύκλου, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ νεκροῦ τοῦ Πάττερσων! Ὁ πλοίαρχος τοῦ Ἀλβέρτου, καὶ ὁ ἀδελφός του πλοίαρχος τῆς Ἰάνας συνεδέοντο, συνεκρινώονουν πρὸς ἀλλήλους διὰ τοῦ πτώματος ἐκείνου! . . . Οὐδέποτε θὰ το ἐπίστευα, ἂν δέ το ἐβλεπα μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς! Καὶ τώρα, πᾶν ἔχνος ἀμφιβολίας ἐξέλειπεν ἀπὸ τὸ πνεῦμά μου, καὶ τὰ λείψανα τῶν δισταγμῶν μου ἐθάπτοντο, μετὰ τοῦ λειψάνου τοῦ Πάττερσων, εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ! . . .

Τὸ δὲ περὶ τὸν εἶναι, ὅτι συνεδέετο διὰ δεσμῶν αἵματος πρὸς τὴν δραματικὴν καὶ ἀληθῆ ταύτην ἱστορίαν, ὅχι μόνον ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ἀλλὰ, ὡς ἔμαθα κατόπι, — καὶ ὁ ἱστιορράφος μας. Τῶν ὄντι, ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ἡτο ἀδελφὸς ναύτου ἐκ τῶν καλλιστῶν τοῦ Κράμπου, ἐνὸς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀπωλέσθησαν πρὸ τῆς διασώσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς ὑπὸ τῆς Ἰάνας.

Οὕτω λοιπὸν, μετὰ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τρίτου καὶ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλήλου, ἄγγλοι ναῦται, ἐξ ἡδὴ τὸν ἀριθμὸν, ἔζησαν ἐπὶ

«Ὁγκος χιονοσκεπὴς ὕψους χιλίων διακοσίων ὄργων. . .»
(Σελ. 98. στήλ. 6'.)

ένδεκα όλα έτη εις την νήσον Τσά-
λαλ . . . ο πλοίαρχος Ουίλλιαμ Γκνύ,
ο υποπλοίαρχος Πάττερσων, ο πρό-
τινων μηνών άποθανών επί του πάγου,
και άλλοι πέντε ναύται της 'Ιάνας,
οι όποιοι είχαν διαφύγει—διά τίνος θαύ-
ματος άρά γε ; — τους ίθαγενείς του
Κλόκ-Κλόκ ! . .

Και τώρα τί θα έκαμνεν ο πλοίαρχος
Λάν Γκνύ ; . . . Ουδενία άμφιβολία ότι θα
έκαμνε τα πάντα διά να σώση τους έπι-
ζώντας εκ των άνδρων της 'Ιάνας . . .
Θα έπροχώρει διά του 'Αλβράνο υ
μέχρι της νήσου Τσάλαλ, κατά το δρο-
μολόγιον, το διαγραφόμενον υπό του 'Η-
μερολογίου του 'Αρθούρου Πύμ. 'Ο υ-
ποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ θα ήτο πρόθυ-
μος να εκτελέση πάσας τας διατάγας
του . . . Οι άνδρες του πληρώματος δεν θα
εδίσταζον να τον ακολουθήσουν, ουδέ
ήτο ικανός να τους άναχατίσῃ ο φόβος
των κινδύνων και των κακουχιών. 'Η
ψυχή του πλοίαρχου των θα τους ένεψύ-
χωνε, και ο βραχίον των υπόπλοίαρχου
των θα διηύθυνε τους βραχιονάς των ! . .

'Ιδού λοιπόν διατί ο πλοίαρχος Λάν
Γκνύ δεν ήθελε να δέχεται επιβάτας εις
το πλοϊόν του και διατί μοι έλεγεν ότι
το δρομολόγιόν του δεν ήτο ποτέ προ-
διαγεγραμμένον. 'Από στιγμής εις στιγ-
μήν έπερίμενε να τω παρουσιασθῇ ή εύ-
καιρία, διά να χωρήσῃ ριψοκίνδυνος πρὸς
το άγνωστον του Παγωμένου 'Ωκεανού!

Είμαι βέβαιος μάλιστα, ότι αν ο 'Αλ-
βράνος ήτο έντελώς έτοιμος, ο
πλοίαρχος Λάν Γκνύ θα διάτασεν άμέ-
σως να στρέψουν την πλώραν πρὸς νό-
τον. Και μεθ' όσα είχα ύποσχεθῇ κατά
την επιβίβασίν μου, θα ήμπορούσα τότε
να τον ύποχρεώσω να εξακολουθήσῃ την
πορείαν του, διά να μ' αποδιβάσῃ εις
την Τρίσταν-Δακούναν ;

Ευτυχώς ο 'Αλβράνος δεν
ήτο έτοιμος' άλλως τε τῷ επέβάλλετο
και ή ανάγκη να προμηθευθῇ ύδωρ εκ
της νήσου εκείνης, εκ της όποιας μόνον
τρεις ήμέραι μās έχωρίζαν. 'Εκεί πι-
θανώς ή γολέττα θα έπεσκευάζετο εις
τρόπον ώστε να δύναται νάντιπαλαίση
κατά των όγκοπάγων, να φθάσῃ εις την
άπαγῇ θάλασσαν, να προχωρήσῃ περισ-
σότερον άφ' όσον έπροχώρησαν ο Κούκ,
ο Βένδελ και ο Βίσκος, να επιχειρήσῃ
τέλος, ότι επιχειρεῖ ήδη ο υποπλοί-
αρχος Ουίλλιαμ του άμερικανικοῦ ναυ-
τικοῦ !

'Αποδιβαζόμενος εις Τρίσταν Δακού-
ναν θα έπερίμενα εκεί, έως να διέλθῃ
κανέν άλλο πλοϊόν να με παραλάβῃ. 'Εξ
άλλου, και ή εποχή δεν ήτο ακόμη κα-
τάλληλος πρὸς υπέρβασιν του πολικοῦ
κύκλου. 'Η πρώτη έβδομάς του Σεπτεμ-
βρίου δεν είχε λήξῃ, και έπρεπε να
παρέλθουν δύο μηνες ακόμη, διά να να-
λυθούν οι πάγοι και να θραυσθῇ το πα-

γόφραγμα. 'Ωστε και έτοιμος αν ήτο ο
'Αλβράνος, δεν θα ήδύνατο νάνα-
χωρήσῃ άμέσως.

'Ηδη εφαινετο μακρόθεν ή Τρίσταν-
Δακούννα. 'Όταν ή άτμοσφαίρα εἶνε κα-
θαρά, ή νήσος εἶνε όρατῇ εξ άποστά-
σεως όγδοήκοντα πέντε μέχρις ένενή-
κοντα μιλίων. 'Ο ναύκληρος Ουρλι-
γκερλῆς, ο όποιος είχαν επισκεφθῇ την
Τρίσταν-Δακούναν επανειλημμένως, μοι
έδωκε πολλὰς και διαφόρους περι αὐτῆς
πληροφορίας. Το κλίμα της εἶνε ήπιον
και μάλλον υγρόν. 'Η θερμοκρασία οὐ-
δέποτε κατέρχεται περισσότερο από 4
βαθμούς υπό το μηδέν, ουτε ανερχεται
περισσότερον από 20 άνω του μηδενός.
Κατωκλήθῃ, από τοῦ 1811, υπό του
Λαμπέρ και πολλῶν άλλων άμερικανῶν
αλιέων' βραδύτερον έγκτεσταθήσαν εκεί
και άγγλοι στρατιῶται, έντεταλμένοι να
επιδιέκουν το πέλαγος της 'Αγίας 'Ε-
λένης, ανεχώρησαν δὲ μετὰ τὸν θάνα-
τον του Ναπολέοντος, τῷ 1821. Μετὰ
τριάκοντα ή τεσσαράκοντα έτη, ή νήσος
κατοικήθῃ υπό Εὐρωπαίων και 'Αμερι-
κανῶν, και κατόπι περιήλθεν υπό την
κυριαρχίαν της Μεγάλης Βρεττανίας.
'Αλλά τοῦτο δεν είχε συμβῇ ακόμη τῷ
1839, καθ' ήν εποχήν εύρισκόμην επί
του 'Αλβράνο υ.

Κατὰ τὸν 15' αἰῶνα ή Τρίσταν-Δα-
κούννα όνομάζετο παραδόξως «Γῆ της
Ζωῆς.» 'Η χλωρίς της αποτελεῖται
από πτέριν, από λυκοπόδιον και από
σπάρτον ιδιαιτέρου τύπου, καλύπτοντα
αφθόνως τους πρόποδας των βουνῶν της.
Κατοικίδια ζῷα έχει πρόβατα, βόας και
χοίρους, αποτελοῦντα τὸν μοναδικόν της
πλοῦτον και άντικείμενον μικροῦ έμπο-
ρίου μετὰ της 'Αγίας 'Ελένης. 'Εν μό-
νον άγριαν ζῷον, ήκιστα έπίφοβον, θα
συναντήσῃ τις εις τὰ δάση της : τὸν ά-
γριόγατον' άλλ' ουτε έν έρπετόν, ουτε
έν έντομον.

Τὴν πρώϊαν της 5 Σεπτεμβρίου ε-
φάνῃ τὸ ύψηλὸν ήράϊσκειον της κυριω-
τέρας των ήσων του 'Αρχιελάγου, —
όγκος χιονοσκεπῆς ύψους χιλίων διακο-
σίων όργυιῶν, του όποιου ο έσθεσμένος
κρατῆρ σχηματίζει ήδη την λεκάνην μι-
κρῆς τίνος λίμνης. Γιγαντιαία φύκη ε-
πρόβαλον τότε εις την επιφάνειαν της
θαλάσσης εκείνης, πραγματικῶς σχοινία
φυτικά, μήκους εξεκασίων έως χιλίων
διακοσίων ποδῶν και πάχους ίσου πρὸς
τὸ πάχος καμήλου (γ ο ύ μ ε ν α ς).

'Από της ήμέρας καθ' ήν συνηντή-
σαμεν τὸν πλωτὸν πάγον, μέχρι του εις
Τρίσταν-Δακούναν κατάπλου, ο πλοίαρ-
χος Λάν Γκνύ δεν είχαν όμιλήσῃ ουτε
εις έμέ, ουτε εις κανένα άλλον. 'Η σι-
ωπή του όμοιάζε πλέον πρὸς άφασίαν.
'Αναμένων την στιγμὴν, καθ' ήν ο ίδιος
θα μοι όμιλῇ περὶ του άδελφοῦ του Ουί-
λλιαμ και των πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ

σχεδίων, δὲν έδοκίμασα νάνοίξω όμιλίαν.
Τέλος τὴν 6 Σεπτεμβρίου ή γολέττα
ήγκυροβόλησεν εις την μεγάλην νήσον,
παρὰ την βορειοδυτικὴν ακτὴν και έντὸς
του Φαλμουθείου όρμου, — ακριβῶς εις
ήν θέσιν, κατά την διήγησιν του 'Αρ-
θούρου Πύμ, είχαν άγκυροβολήσῃ και ή
'Ιάνα.

Εἶπα «εις την μεγάλην νήσον» διότι
τὸ αρχιπέλαγος, τὸ περιληπτικῶς όνο-
μαζόμενον Τρίσταν-Δακούννα, αποτελεῖ-
ται από τρεῖς νήσους. 'Η μεγαλύτε-
ρα όνομάζεται 'Αψηδολούγκη' εις από-
στασιν όκτὼ λευγῶν, νοτιοδυτικῶς, καί-
ται ή νήσος 'Απρόσιτος' και πέντε λεύ-
γας μακρὰν ταύτης, νοτιοανατολικῶς, ή
νήσος Νιχδεγκάλη. Τὸ αρχιπέλαγος
εύρίσκεται εις την 37° 8' νοτίου πλά-
τους και 12° 8' δυτικοῦ μήκους' ώνο-
μάσθῃ δὲ οὕτω εκ του Πορτογάλλου
Tristan d'Acunha, ο όποιος τὸ ανεκάλυ-
ψε τῷ 1643.

Αἱ τρεῖς νήσοι, αποτελοῦσαι ἐπὶ της
θαλάσσης ἐν τρίγωνον, χωρίζονται άπ'
άλληλῃν διά διαφόρων πόρων, αρκετὰ
εύρεων και εύκόλως πλωτῶν. Αἱ ακται-
των εἶνε εύπρόσιτοι, και περίξ της Τρί-
σταν-Δακούννας ή θάλασσα έχει βάθος έ-
κατόν περίπου όργυιῶν.

Καθ' ήν εποχήν είχε σταθμεύσῃ ἐδῶ
ή 'Ιάνα, εις πρώην δεκανεύς του
άγγλικου πυροβολικοῦ όνόματι Γκλάς,
ήτο ο αρχηγός μικρῆς άποικίας εξ ει-
κοσιπέντε ατόμων, ή όποία έμπορεύετο
μετὰ του 'Ακρωτηρίου, ως μόνον πλοῖον
έχουσα μίαν γολέτταν μετρίας χωρητι-
κότητος. 'Αλλά κατά την άριξίν μας,
οι ύπηκοι του ρηθέντος Γκλάς ανήρ-
χοντο εις πενήκοντα. 'Ο πρώην δεκα-
νεύς έδέχθη προθύμως να έφοδιάσῃ τὸν
'Αλβράνο υ με τὸ απαιτούμενον
ύδωρ, με νωπά κρέατα και με διάφορα
λαχανικά, και μολοντί ή προθυμία του
θα έπληρόνετο καλά, ο Τζέμ Βέστ—εις
τὸν όποιον ο πλοίαρχος είχαν αναθέσῃ
την φροντίδα τῶν προμηθειῶν, — δὲν
παρέλειψε να τον εύχαριστήσῃ και να
τον επαινέσῃ.

'Από της πρώτης ήμέρας έγνώσθῃ,
ότι ο 'Αλβράνος δεν θα εύρισκεν
εις την Τρίσταν-Δακούναν ταναγκατὰ υ-
λικά, όπως προπαρασκευασθῇ διά τὸ
μέγα ταξείδιον του νοτίου ώκεανού.
'Αλλ' υπό έποψιν τροφίμων, ουδὲν πα-
ράπονον. Τὰ πρόβατα, οι βόες, οι χοῖροι,
τὰ πτηνά, όλα ήσαν άφθονώτατα, καθὼς
και τὰ κρόμμυα, τὰ γεώμηλα, αἱ κράμ-
βαι και άλλα παντοειδῆ λαχανικά, καλ-
λιεργούμενα υπό των άποίκων ἐπὶ έδα-
φους λιαν εύφθору. Τοῦτο άναφέρει εις
την διήγησίν του και ο 'Αρθούρος Πύμ,
εἶδα δὲ ότι ήτο αληθέςτατον.

Βλέπετε ότι όμιλῶ τώρα πλέον περὶ
του 'Αρθούρου Πύμ ως περὶ προσώπου
ύπαρκτοῦ. Εἶπα, ότι εκ των μέχρι τοῦδε

γεγονότων, πᾶς διαταγὸς περὶ της ύ-
πάρξεώς του εξέλιπεν' άλλα και αν
ύπῆρχεν έγκος άμφιβολίας, θα το εξέ-
λειψε νέον γεγονός, νέα μαρτυρία, προ-
στιθεμένη ήδη εις τας προηγούμενας :

Τὴν επομένην της άριξεώς μας, ά-
πειθασθῇν εις 'Αψηδολούγκην — ἐπὶ
ώραίας ακτῆς, κεκαλυμμένης δι' άμ-
μου σχεδὸν μαύρης, — και συνηντή-
θην μετὰ του πρώην δεκανέως Γκλάς.
'Ητο ανήρ εύρωστος και πλήρης υγείας,
τὰ δὲ εξέχοντα έτη του δὲν ήσυχσαν
νάμαυρώσουν την ζωηρότητα της νοήμο-
νος και κάπως πονηρᾶς φυσιογνωμίας
του. 'Εκτὸς του μετὰ του 'Ακρωτηρίου
και της Φαλκλάνδης έμπορίου, έμπο-
ρεύετο επίσης και δέρματα φώκης και
ελαιον θαλασσίου έλέφαντος, αἱ δὲ ύπο-
θέσεις του επήγγαιαν λαμπρά. 'Εφαινετο
πολύ όμιλητικῶς, και έπωφελήθηεν της
εύκαιρίας να συνάψῃ μετ' αὐτοῦ συνομι-
λίαν, υπό πολλὰς επόψεις ενδιαφέρουσας.
[Έπεται συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

—'Ελθετε να σᾶς φιλήσω,
Πάω 'ς τ' άγιου πνευματικοῦ.
Κ' έγώ αύριο θα καθίσω
Εἰς τὸ δειπνο του Χριστοῦ.

'Από σᾶς, όσοι τῇ θεῖα
Θὲ να πάρτε Κοινωνία,
'Εχθροπάθεια, αντίζηλια
Διώχτε μέσ' άπ' την καρδιά.

'Ας μακρύνῃ μεταξύ μας
'Εχθρα, εκδίκης, όργῃ'
Καθαρίζει την ψυχή μας
Της αγάπης τὸ φιλί.

«Φιλιωθῇτε οι έχθρεμίνοι,»
Θά μās πῇ ο πνευματικός'
Τὴν εἰρήνῃ μās συσταίνει
'Ο καλός μας ο Χριστός.

'Αν επικράνα κανένα,
Τὸ συχώριο του ζητῶ
'Αν μ' έδλάψετε κ' έμένα,
Τώρα πιά τὸ λησμηνῶ.

'Ποῦ δὲν πάρει, ποῦ δὲ δώσει
Της αγάπης τὸ φιλί,
Αύριο «δόν τι να χρυσώσῃ»
Δὲν εἶν' άξιος, δὲν μπορεί.—

Κ' έσύ μάνα, έσύ πατέρα,
'Αν σᾶς εφταῖσα ποτέ,
'Αν πικράθῃ καμιά 'μέρα
'Η καρδούλα σας γιά μέ,

Δότε μου, με την εύχῃ σας,
Του συχώριον τὰ φιλιά,
Ναῦρω μύρο τὴν πνοή σας,
Πρίν δεχθῶ τὴν Κοινωνία.—

'Ελθετε να σᾶς φιλήσω
Πάω 'ς τ' άγιου πνευματικοῦ.
Κ' έγώ αύριο θα καθίσω
'Σ τὸ Τραπέζι του Χριστοῦ.

(Έν Ζακύνθω.) ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΟΙΞΙΣ ΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Άγαπητοί μου,

ΑΤΩ, ή γῆ πρασί-
νη' επάνω ο οὐρα-
νός γαλανός' πέ-
ριξ, ή άτμοσφαίρα
μυρωμένη παντοῦ,
χαρά και ζωή και
ευφροσύνη... Κα-
λῶς ήλθεν ή ά-
νοιξις ! Αἱ χελι-
δόνες έσυραν πά-
λιν τὸ ανθοστόλι-

στον άρμα της και μās την έφεραν, διά
νάναλυσῃ τους πάγους, διά να εξυπνή-
σῃ την κοιμωμένην φύσιν, διά να εκδιώ-
ξῃ από τας ψυχὰς μας την χειμερινὴν
νάρκην, διά να μας χαρίσῃ άνθη και ά-
ρώματα, διά να μās έμπνεύσῃ έλπίδας.
'Ω, καλῶς ήλθεν ή 'Ανοιξις !

'Από όσα έλέγησαν, από όσα έγρά-
ψαν πρὸς τιμὴν της ανοίξεως, περισ-
σότερον και συχνότερον ένθυμοῦμαι τους
στήχους ενός μεγάλου ιταλοῦ ποιητοῦ,
του Πετράρχου. «'Η άνοιξις, εἶπεν,
εἶνε ή νεότης του έτους' και ή νεότης
εἶνε ή άνοιξις της ζωῆς.» 'Όσοι γνωρί-
ζετε ιταλικά, ακούσατε τὴν ώραϊαν αὐ-
τὴν άποστροφὴν εις τὸ πρωτότυπον :

O primavera, gioventù del anno !
O gioventù, primavera della vita !

Και τῶντι όποία σχέσις, όποία όμοι-
ότης μεταξύ ανοίξεως και νεότητος !
'Όλον αὐτὸ τὸ σφρίγος, όλη αὐτή ή άκ-
μή της φύσεως, όλα αἱ ευωδία των άν-
θέων, όλα τὰ κελαδήματα των πτηνῶν,
τί άλλο εἶνε παρά μία Νεότης ; Και
τὸ σφρίγος πάλιν και ή ζωηρότης και ή
άκμή της Νεότητος, και τὸ άρώμα της,
και τὰ κελαδήματά της, και ή ευθυμία
της, τί άλλο εἶνε παρά μία 'Ανοιξις ;
'Ω, τί ευτυχισμένοι που εἴσθε, άγαπη-
τοί μου, σᾶς οι έχοντες τὴν ώραϊαν αὐ-
τὴν ήλικίαν, οι διερχόμενοι τὴν άνοιξιν
του βίου ! Και πόσον σᾶς ταιριάζει αὐ-
τὴ ή άνοιξις, αὐτή ή νεότης της φύ-
σεως ! Διά σᾶς αἰθριάζει ο οὐρανός' διά
σᾶς πρασινίζει ή γῆ' διά σᾶς άνοίγουν
τὰ άνθη' διά σᾶς ψάλλουν τὰ πτηνά...

Πηγαίνετε εις τὴν έξοχόν' εξέρχεσθε
νάπολαμβάνετε και να θυμάζεστε τὴν
μεσιδωσαν φύσιν εκ του πλησίον. Τώρα
εἶνε καιρός. Τώρα θάναπνεύσετε και θα
ζωογονηθῇτε ! Τώρα θα τρυφήσετε και
θα διδασθῇτε. Τώρα ή φύσις, αγαθὴ και
γλυκεῖα, εἶνε επίσης προσιτῇ και εις
τους εύρώστους και εις τους άδυνάτους,
και εις τους υγιεῖς και εις τους άσθενι-
κούς. 'Ω, τί ώραϊα ποῦ εἶνε αἱ εκδρο-
μαί της άνοιξεως !

Σᾶς εἶδα πολλάκις αὐτὴν τὴν επο-
χὴν έξω . . . και σας εἶδα μάλιστα έν
σώματι . . . Και όχι μόνον εις τὰς 'Α-
θήνας, αλλά και εις όλας τὰς πόλεις
της 'Ελλάδος, διά των όφθαλμῶν της
φαντασίας, εἶδα τους 'Ελληνόπαιδας έν
σώματι να εξέρχωνται εις τους άγρούς
και να τρυφῶσιν εις τὴν άνοιξιν της φύ-
σεως, και να μανθάνουν ἐπὶ τόπου τὰ
μυστήριά της, και να διδάσκωνται, και
να θαυμάζουν, και να επιστρέφουν καλ-
λίτεροι άφ' ότι είχαν εξέλθῃ «κρείττο-
νες έαυτῶν.» 'Εμαθα δὲ με πολλήν μου
χαράν, ότι τοῦτο γίνεται τακτικά άπαξ
της εβδομάδος. Κατὰ διαταγὴν του 'Υ-
πουργοῦ της Παιδείας, — ο όποιος, φαί-
νεται ότι έχει όλην τὴν καλὴν διάθεσιν
νάναμορφῶσῃ τὴν παρ' ήμῖν εκπαιδεύ-
σιν, — τὸ άπογευματινὸν μάθημα εκάστης
Πέμπτης, αντικαθίσταται τοῦ λοιποῦ δι'
εκδρομῆς. Οἱ μαθηταί, αντί να μένουν
κλεισμένοι εις τὴν αἴθουσαν της παραδό-
σεως, κύπτοντες ἐπὶ του βιβλίου, εξέρ-
χονται έξω, κινοῦνται, αναπνεύουν, και
υπό τὴν οδηγίαν του διδασκάλου, αναγι-
νῶσκουν τὸ μέγα, τὸ θάνατον, τὸ πάν-
των διδασκτικώτατον και τερπνότερον και
ήθικώτατον Βιβλίον της Φύσεως ! Οὐ-
τω, εις τὰ άλλα μαθήματα, προσετέθη
ακόμη έν μάθημα, του όποιου, και διά
τὸν τρόπον της διδασκαλίας και διά τὴν
οὐσίαν, κανεῖς δὲν θάμψιδοτήσῃ τὴν
χρησιμότητα !

'Αλλά διά τὰς πόλεις όπου, — όπως
εις τὰς 'Αθήνας, — υπάρχουν αρχαιοτη-
τες, αἱ εκδρομαί έχουν και άλλην σημα-
σίαν. Εἶνε προσκυνήματα εις τους ιε-
ροὺς τόπους της αρχαίας δόξης' εἶνε
εκδρομαί εις τὸ θάνατον παρελθόν της
'Ελλάδος' εἶνε μαθήματα ένδόξου ιστο-
ρίας, τὴν όποιαν ευγλώττως μās διη-
γοῦνται τὰ άφωνα εκείνα μάρμαρα. Και
ἐκτὸς της απολαύσεως της Φύσεως, οι
νεαροί μαθηταί έχουν και τὴν απόλαυ-
σιν της 'Τέχνης' και τὰς έλπίδας διά τὸ
μέλλον, όσας έμπνέει εις τὰ τρυφερά
των στήθη ή ώραϊα αὐτή 'Ανοιξις, κρα-
τύουν αἱ μεγάλαι αναμνήσεις του πα-
ρελθόντος, αἱ όποῖαι, ἐπὶ τῇ θεᾷ και τῇ
σπουδῇ των μνημείων, επιφοιτοῦν εις τὸ
πνεῦμα των. Και ή διψα των—δίψα μα-
θήσεως, φωτισμοῦ, ζωῆς, προόδου, —
ικανοποιεῖται εκεί, ἐπὶ τόπου, διά δύο
μεγάλων κρουσῶν, εξ εκάστου των ό-
ποιων ρεεῖ — επίσης α θ ά ν α τ ο ν
ν ε ρ ό ν . . .

'Α, πολύ σας ήγάπησε, πολύ ήθέ-
λησε τὸ καλὸν σας αὐτός ο 'Υπουργός'
Γνωρίζετε ότι του όφείλετε εύγνωμο-
σύνην ;

Σᾶς άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ROBINSONES ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 92)

— "Αδειασε τὸ σακκὶ καὶ ρίξε μου το, τῆς ἔλεγε !
— Τί τρέχει ;
— Κάμε γρήγορα !.. Ψάρακια !
— Ψάρακια ;.. Εἶσαι βέβαιος ;
— Ναί, σοῦ λέγω. Ρίξε μου τὸ σακκί !

Ἡ Μηλιά ἔρριξε τὸν σάκκον, καὶ τόσον ἐπιτηδεῖως, ὥστε ἔπescen ἴσα ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Γιαννάκη, καὶ τοῦ ἐσκέπασε ὅλον τὸ πρόσωπον. Ὁ Γιαννάκης ἐβγάλε τὲς φωνὲς καὶ ἡ Μηλιά ἔτρεξε πρὸς βοήθειάν του, γελῶσα χωρὶς νὰ θέλῃ μὲ τὸ ἀστεῖόν του πάθημα.

— Δὸς μου τὸ πτυάρι, τῷ εἶπε. Ἐγὼ θὰ σκάπτω καὶ σὺ θὰ μαζεύῃς γρήγορα τὰ ψάρια καὶ θὰ τα ρίχνῃς ἐστὶν σάκκο.

Τὰ ψαράκια ἐκείνα, τὰ ὅποια εὗρισκαν εἰς τὴν ἄμμον, ἦσαν πολὺ μικρὰ καὶ τόσον μυτερά, ὥστε ἓνα, τὸ ὅποιον δὲν ἐπρόφθασε νὰ πιάσῃ ὁ Γιαννάκης, ἐχώθη μέσα εἰς τὴν ἄμμον ὡς βελόνη καὶ δὲν εὗρέθη πλέον. Ἀλλὰ ἦσαν τόσον ἄφθονα, ὥστε ὁ Γιαννάκης ἔχωνεν εἰς τὸν σάκκον καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια.

— Τὸν καϊμένο τὸν γλάρο ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης λυπημένος· τοῦ παίρνουμε τὸ φαγί του !

— Ἀλήθεια. Στάσου νὰ του δώσωμε λίγα· ἀπήντησεν ἡ Μηλιά.

Ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν σάκκον τρία τέσσαρα ψάρια, τοὺς ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι τὸ κεφάλι καὶ τὰ ἔρριπεν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον.

— Ἀς ἀπομακρυνθῶμε λίγο, Γιαννάκη, καὶ νὰ ἴδῃς πῶς ὁ γλάρος θὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω ἐστὶν ψάρια. Ἐτσι θὰ του δίδουμε κάθε μέρα νὰ τρώγῃ καὶ σιγά-σιγά θὰ τον ἡμερώσουμε. Μὲ τὴν σπαμένην του φτερούγα δὲν εἶνε, βλέπεις, πολὺ ἐπιτήδειος. Θὰ ἐννοήσῃ ὅτι μᾶς ἔχει ἀνάγκη !

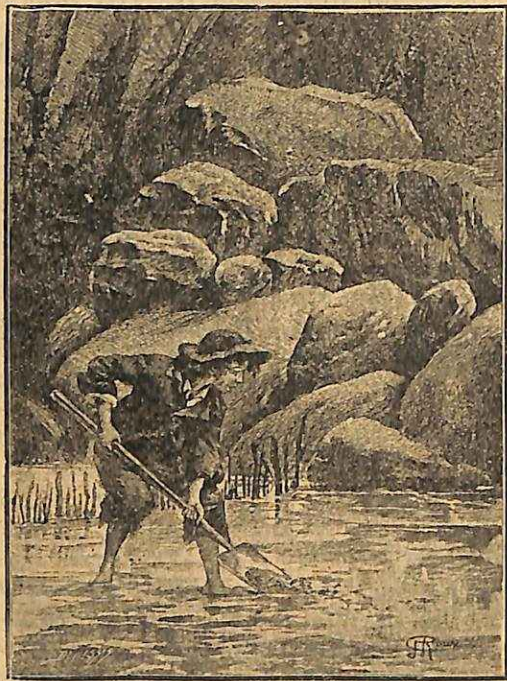
Τὰ παιδιὰ ἀπεμακρύνθησαν ἐλίγα βήματα. Τότε ὁ γλάρος ἔτρεξε καὶ κατε-

βρόχθισε μὲ λαίμαργίαν τὰ ψάρια, καὶ τὰ κεφάλια των ἀκόμη. Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ὀλίγον, ἐπροχώρησε μὲ θάρρος, ἐπλησίασε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐκύτταξεν ὡς νὰ τοὺς ἐξήτει καὶ ἄλλα.

— Δὸς του, Μηλιά ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καλλίτερα ἔχω νὰ φάγῃ ὁ γλάρος παρὰ ἐγώ. Εἶνε τόσο μικρούλης, ὁ καϊμένος !

— Φθάνει του γιὰ σήμερα. Ἐφαγε ἀρκετὰ καὶ πρὶν ἔλθουμε. Ἐπειτα τὰ ψάρια αὐτὰ μοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν ἐκπληξί μου σου εἰς τὸν ἄλλον.

— Μπᾶ ! Μὰ ἐσὺ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ πως θὰ μου δώσῃς κάτι τί, πρὶν βροῦμε τὰ ψάρια.

«Ναί, σοῦ λέγω. Ρίξε μου τὸ σακκί!»
(Σελ. 100, στήλ. α'.)

— Πᾶμε τώρα ἀπάνω, καὶ ξαπλώσου νὰ κοιμηθῇς, ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μόλις ἔπescen ὁ μικρὸς ἐπάνω εἰς τὸ φύκινον στρωμα, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη βαθύτατα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ ἀδελφή του ἀναψε φωτιά, ἔβαλε νερόν εἰς τὴν κατσαρόλαν καὶ ἔρριψε μέσα μίαν πατάταν καθαρισμένην.

— Δὲν πειράζει, ἐπιθύρισε· ἄς κάμω σήμερα καὶ μία τρέλα !

Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ἔβρασε σχεδὸν ἡ πατάτα, ἡ Μηλιά ἔρριψε μέσα καμμιὰ δεκαπενταριά ψαράκια καὶ τέσσαρα παξιμάδια τριμμένα, μὲ τὸ ἀνάλογον ἀλάτι, τὸ ὅποιον εἶχε συνάξῃ ἀπὸ τὰς τρύπας τοῦ βράχου (ὅπου ἔμενε τὸ θαλάσσιον νερόν ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐγίνετο ἀλάτι.)

— Τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχω καὶ λιγάκι βούτυρο ! ἐσυλλογίζετο ἡ μικρὰ μαγείρισσα. Ἐφαγαν ὅμως μίαν φορά σούπα μὲ ψάρια, χωρὶς βούτυρο. Τὴν ἔκαμε ἓνας ναύτης ἀπὸ τῆ Μασσαλίας εἰς τὸ καπηλειό, καὶ τὴν ἔλεγε «μπουγιαμπέσσα.» Ἄρρεσε πολὺ εἰς τὸν καϊμένο τὸν πατέρα καθὼς καὶ εἰς ἐμέ. Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ του φανῇ τοῦ Γιαννάκη !

Καὶ ὅταν τὸ φαγητὸν ἔγινεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἡ Μηλιά ἐξύπνησε τὸν ἀδελφόν της.

— Ἐξημέρωσε ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης, ἑλπισμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

— Ἀκόμη δὲν ἐνύκτωσε καὶ θέλεις

νὰ ξημερώσῃς ; Ἐλα, σήκω, τὸ φαγί εἶνε ἐτοιμο !

— Ὡ, ψυχὴ μου ! τί ὥραϊα που μὴ ρίξει ! Λὲς καὶ εἶνε ἡ σούπα τῆς μαμᾶς ! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὅποιος ἔσπευσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς ἀδελφῆς του.

— Καίει, εἶπεν, ἄμα ἔβαλε τὴν πρώτην χουλιτριάν εἰς τὸ στόμα του. Ἀλλὰ τί νόστιμο ποῦ εἶνε ! Ποτέ μου δὲν ἔφαγα τέτοια σούπα !

— Σοῦ φαίνεται, ἀγάπη μου, γιὰτί ἔχεις νὰ φῆς πολλὸν καιρό.

— Ὅχι ! δοκίμασε καὶ σὺ νὰ ἰδῇς ! Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπλησίασε εἰς τὸ στόμα τῆς ἀδελφῆς του τὸ χουλιτρί του γεμάτον, καὶ ἐκείνη τὸ ἀδειασε γελῶσα.

— Ἀλήθεια εἶπεν· ἡ μπουγιαμπέσσα μου ἐπέτυχε !

— Καὶ θὰ τὴν κάνῃς κάθε μέρα, ἀλήθεια ;

— Ὅχι βέβαια· γιὰτί θὰ γίνῃ πάλι ἡ ἱστορία, ποῦ εἶχαμε μὲ τοὺς ἀστακούς... τὸ ξέχασες ; Δὲν πρέπει νὰ κάμῃς κανεὶς κατάχρησι, γιὰτί ὕστερα σιχαίνεται καὶ τὰ καλλίτερα πράγματα. Ἐπειτα... ποὶς τὸ ξέρει πότε θὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ-μέσα !

— Εἶνε καὶ ἓνα ἄλλο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἄν κάμῃς κάθε μέρα τέτοια ὥραϊα σούπα, θὰ τρώγω πολὺ καὶ θὰ παχύνω. Καὶ ἀφ' οὗ παχύνω, πῶς θὰ μπορέσω νὰ περάσω ἀπὸ τὴ στενὴ ἐκεῖ τρύπα, διὰ νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα ;

Καὶ τὰ ἀδελφάνια ἐγέλασαν εὐθυμᾶ, μὲ τὴν ἰδέαν ἐνὸς Γιαννάκη χονδρούσαν βαρέλι, ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν... Τότε ἡ Μηλιά τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν καὶ ἐξεπλάγῃ πολὺ που εὗρισκε τὸ πρόσωπόν του πλέον ὠρὸν καὶ τὰ μάγουλά του πλέον ἰσχνά.

— Εἶνε ποῦ δὲν περιπατεῖς καθόλου, παιδί μου· εἶπε. Κάθε μέρα θὰ σε βάζω νὰ κάνῃς γύρους εἰς τὴν αὐλὴ ἀρκετὴ ὥρα.

— Γιατί ;
— Γιὰ νὰ γυμνάζῃς καὶ γιὰ νὰ δυναμώσῃς. Ἡ κίνησις κάμνει καλὸ.
— Καὶ δὲν θὰ παίζουμε πειά ;
— Γιατί ὄχι ; Θὰ παίζουμε.
— Τί ;

— Ὅ,τι θέλουμε. Τὸ κυνηγητό, τὸ κρυφτό, τὴν τυφλομύγα...
— Θὰ γίνεσαι ἐσὺ τυφλομύγα...
— Ναί...
— Μ' ἂν πέσῃς ἐστὴν τρύπα, καθὼς δὲν θὰ βλεπῇς καλά ;

— Δὲν θὰ μ' ἀφίνης ἐσὺ νὰ πλησιάζω· θὰ μου φωνάζῃς : Φυλάξου !

— Ἄμα ἔλθῃ ὅμως ἡ σειρά μου νὰ γίνω τυφλομύγα... ἐγὼ θὰ φοβοῦμαι...
— Τότε λοιπὸν ἄς παίζουμε τὸ ἄλλο, γο, μὲ τὸ σχοινί ποῦ ἦταν δεμένος ὁ σάκκος.

— Ἐσὺ ὅμως θὰ γίνεσαι ἄλογο καὶ ἐγὼ θὰ κάνω τὸν ἀμαξᾶ.

— Ναί, ναί, φθάνει νὰ τρέχῃς. Αὐτὸ μονάχα θέλω !

Μὲ πόσῃν ὀρεξίν καὶ εὐθυμίαν ἐδεῖπνῃσαν τὰ παιδιὰ. Ἐπειτα ἐκάθησαν ἀρκετὴν ὥραν καὶ εἶπαν παραμύθια.

Ὅταν ἔπescen νὰ κοιμηθῇ, ἡ Μηλιά ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ κρεβάτι των ἡμποροῦσε νὰ χαλάσῃ καὶ ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νάνε-βάσῃ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ τὰ ἄλλα φύκη, ποῦ ἔμεναν κάτω, πρὶν τοὺς ταπᾶρη κανὲν κῆμα, καὶ νὰ τάπλώσῃ ἐκεῖ νὰ στεγνώσουν, καθὼς καὶ μερικὰ ξύλα, ὅσα ἡμποροῦσεν. Ἀλλ' ἄμα ἐξύπνησε τὸ πρωί, εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διότι ἡ θάλασσα δὲν θάπεσῇρετο παρὰ μόνον τὸ μεσημέρι.

— Τί θὰ κάμουμε ὅλο τὸ πρωί ; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Δὲν δοκιμάζουμε τὰ φορέματα τοῦ σάκκου ; ἐπρότεινεν ὁ Γιαννάκης.

— Καλὰ λές. Ἐπειτα θὰ πλύνω τὰ δικά μας, γιὰτί ἔχουν λερώσῃ πολὺ.

Ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν φορεμάτων ἡ Μηλιά ἐπῆρε δύο παντελόνια, δύο ὑποκάμισα καὶ δύο ναυτικὰ χιτῶνια.

— Βάλε τα πρώτα σὺ, Μηλιά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Καλὰ· πήγαινε τώρα ἔξω καὶ ἄμα τὰ φορέσω σοῦ φωνάξω.

Ὁ Γιαννάκης ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην. Τότε ἡ Μηλιά ἐφόρεσε τὸ ὑποκάμισον, τὸ ὅποιον μετὰ βίας κατῶρθωσε νὰ προσαρμώσῃ εἰς τὸ σῶμα της καὶ νὰ κλείσῃ τὸν πολὺ ἀνοιχτόν του λαιμόν, — ἐφόρεσε τὸ πανταλόνι, πολὺ πλατὺ καὶ πολὺ μακρὺ, καὶ τέλος τὸ ναυτικὸν χιτῶνιον, τὰ μανίκια τοῦ ὁποίου τῆς ἐσκέπασαν καθολοκληρίαν τὰς χεῖρας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζερνεδράι
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΞΥΠΝΑ !

Ξύπν' ἀγγελέ μου ! Γύρω μας χαράζει, Γλυκὰ—γλυκὰ ροδίζουν τὰ βουνά, Κ' ἡ φύσι μουσικὰ ἀναγαλλιάζει, Γιατί θὰ ἰδῇ τὸν ἥλιο τῆς ξανά.

Ἦ ξύπνα!—Κ' ἡ καρδούλα τῆς μαμᾶς σου Ὅσω κοιμᾶσαι μένει σκοτεινὴ Καὶ λαχταρεῖ ἀγρυπνησιμὰ σου Ὁ ἥλιος τῆς καὶ πάλι νὰ φανῇ.

Ξύπνα, ψυχὴ μου ! Ἐξω τὰ πουλάκια Ξυπῆσαν ἐστὶν μικρὴν τους τὴ φωνὴν Καὶ πρωῖνὰ σκορποῦνε τραγουδάκια Μὲ τὴ γλυκεῖάν τους κ' εὐθυμὴν λαλιά.

Ἦ ξύπνα !—Τοῦ πουλιοῦ τῆς τὸ τραγοῦδι Ποθεῖ καὶ τῆς καρδίας μου ἡ φωνὴν. Ξύπνα καὶ φέρ' τῆς, ἀσπρὸ μ' ἀγγελοῦδι, Ἄνοιξι, φῶς, τραγοῦδι καὶ φιλιὰ !

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 94].

Τρίτη.

Ἄμα ὁ Παυλάκης ἐπλάγιασε, ἤγειρε ὁ κύρ Ματοκλειστής μὲ τὴ μαγικὴν του πιτσουλῆθρα ὅλα τὰ ἐπιπλα μέσα ἐστὴν κάμαρα. Ἀμέσως ἄρχισαν ὅλα νὰ φλυαροῦν καὶ ὅλα μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Μόνον τὸ δοχεῖον τοῦ πιτσυμά-τος ἔσπευκε σιωπηλὸ καὶ θύμωον γιὰ τὴν ματαιότητά τους, ποῦ, χωρὶς νὰ το προσέξουν αὐτὸ που ταπεινὸ ἐκάθονταν ἐστὶν γωνία, μόνον τὸν ἑαυτὸ τους ἐσκέπτοντο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους ὠμιλοῦσαν.

Ἀπάνω ἀπὸ ἓνα κομμὸ ἐκρέμουνταν μίαν ζωγραφίαν σὲ χρυσοῦν κορνίζαν : ψηλὰ παμπάλαια δένδρα, μίαν ἀνθοστόλιστην χλόην, μίαν μεγάλην λίμνην, καὶ ἓνας χειμάρρος ποῦ ἔτρεχε ὀλόγυρα ἐστὶν δάσος καὶ περνῶντας ἀπὸ ψηλοῦς πύργους, ἐχύνονταν ἐπὶ τέλους ἐστὶν ἄγρια θάλασσα.

Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἐρράντισε ὁ Ματοκλειστής μὲ τὴ μαγικὴν του πιτσουλῆθρα καὶ τότε ἄρχισαν τὰ πουλιὰ νὰ κελαδοῦν, τὰ κλαδιά ἐψιθύριζαν ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ τὰ νέφη κυλοῦσαν βιαστικά, καὶ ἔδλεπε κανεὶς τὴν σκιά τους νὰ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν.

Ὁ Ματοκλειστής ἐσήκωσε τότε τὸν μικρὸν Παυλάκη, καὶ αὐτὸς ἐπάτησε

πάνω ἀπὸ τὴν κορνίζαν, μέσα ἐστὶν χλόην τῆς ζωγραφίας, καὶ ἐκεῖ ἐστάθηκε ὀρθός. Ἀχτίνες τοῦ ἡλίου γλυστροῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά καὶ τὸν ἐφώτιζαν. Ἐτρεξε ἐστὶν λίμνην, καὶ μῆκε σὲ μίαν βαρκούλα, ποῦ ἦταν ἐκεῖ ἦταν κόκκινη καὶ ἄσπρη, μὲ πανιά που ἔλαμπαν σὰν ἀσῆμι, καὶ ἐξ κύκνοι μὲ χρυσοῦς βραχιόλι γύρω ἐστὶν λαιμὸν τους καὶ ἓνα λαμπρὸ ἄστρο ἐστὶν κεφάλι, ἐτραβοῦσαν τὴν βάρκα, μπροστὰ σὲ πράσινα δάση, ὅπου τὰ δένδρα διηγούνταν ἱστορίας γιὰ ληστές καὶ γιὰ μάγισσας, καὶ τὰ λουλούδια γιὰ μικρὰς κομψὰς νεράιδας καὶ γιὰ πεταλούδες.

Ὁρατὰ ψάρια μὲ λέπια ἀσημένια καὶ μαλαματένια, ἐκολυμποῦσαν πίσω ἀπὸ τὴν βάρκα· πότε-πότε περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ποῦ πιτσυλοῦσε τότε μὲ ἄφρον. Καὶ τὰ πουλιὰ μὲ κόκκινα καὶ γαλάζια φτερά, μικρὰ καὶ μεγάλα, πετοῦσαν σὲ

δύο μακρὺς σειρές, ἡ μυῖγες ἐδοῦζαν χαρούμενες καὶ ἡ χρυσόμυγες ἐφαλλαν «βzz ! βzz !» Ὅλα ἤθελαν νὰ πηγαίνουν μαζί μὲ τὸν Παυλάκη καὶ καθένα εἶχε καὶ ἀπὸ μίαν ἱστορίαν νὰ του διηγήθῃ.

Αὐτὸ ἦταν διασκεδαστικὸ ταξεῖδι ! Πότε τὰ δάση ἦσαν πολὺ πυκνὰ καὶ σκοτεινά, πότε ἐμοιαζαν μὲ λαμπροὺς κήπους, γεμάτα ἀπὸ ἥλιο καὶ λουλούδια, καὶ ἐκεῖ ἦταν κτισμένα μεγάλα παλάτια ἀπὸ γυαλὶ καὶ μάρμαρο· ἐπάνω

ΔΕΛΦΙΝ ΤΟΥ ΕΥΞΕΙΝΟΥ (Μικρὰ Τάξις)
Βραβευθεὶς εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμὸν «τῆς Διαπλάσεως»
πρὸς εὐρεσίν των λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

ἐστὶν μπαλκόνια στέκονταν πριγκιπέσσες, ὅλο μικρὰ κοριτσάκια, ποῦ ὁ Παυλάκης τὰ ἐγνώριζε πολὺ καλά, γιὰτί εἶχε παίξῃ πολλές φορές μαζί τους. Τοῦ ἐδιναν ἀπὸ μακρυὰ τὸ χέρι, καὶ μέσα ἐστὶν χέρι κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα γουρουνάκι ζαχαρένιο, ἀπὸ κεῖνα ποῦ μόνον ἐς ἓνα καλὸ ζαχαροπλαστέο βρίσκονταν, καὶ ἐνῶ προσπερνοῦσε, ἀρπαξε ὁ Παυλάκης τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ζαχαρένιου γουρουνιού, καὶ ἐπειδὴ ἡ πριγκιπέσσα κρατοῦσε καλὰ τὴν δικὴν τῆς ἄκρην, ἐπαίρνε καθένας ἓνα κομμάτι, ἐκείνη τὸ μικρότερον, ὁ Παυλάκης τὸ μεγαλύτερον !

Μπροστὰ σὲ κάθε πύργον ἦταν ἐφρουροὶ μικροὶ πρίγκιπες· εἶχαν «ἐπ' ὤμου ἄρμ» καὶ τοῦ ἔφρχαν βροχὴ ἀπὸ σταγίδες καὶ μολυβένιους στρατιῶτες· αὐτοὶ ἦταν πρίγκιπες ἀληθινοί !

Πότε ἔπλεε ὁ Παυλάκης ἀνάμεσα εἰς δάση, πότε πάλιν κάτω ἀπὸ ψηλὰς

στοές ή και μέσα σ'ε μιά πόλι· σ'ε μιά απ'αυτές κατοικούσε ή νταντά του, πού τον είχε σηκώσει τόσες φορές μικρό παιδάκι και τόσο τον είχε αγαπήσει· και του έγγεφε και του έτραγουδούσε αυτό το χαριτωμένο τραγουδάκι, πού είχε μόνη της συνθέσει και αφιερώσει 'ς τόν Παυλάκη :

Μέσα 'ς τὸ νοῦ βαθεῖα σ' ἔχω γραμμένα,
Παυλάκη τῆς καρδιάς μου ἀγοράκι!
Ἀμέτρητα φίλιὰ σὺ ὡς δοσμένα
Στὸ κόκκινο γλυκὶ σου στοματάκι !

Σὲ ἔχασα, παιδί μ' ἀγαπημένο,
Ἄν κι' ἄκουσα τὸ πρῶτο ψέλλιμά σου !
Ἄχ ! ἂν ἐγὼ μακρὰ σου τώρα μένω,
Ἡ Παναγία ἂς στέκεται σιμά σου !

Τὰ πουλάκια τὸ τραγουδοῦσαν κι' αὐτὰ μαζί, τὰ λουλούδια ἔχρουναν πάνω 'ς τὰ κοτσάνια τους καὶ τὰ μεγάλα δένδρα ἔγερναν, σὰν νὰ ἔλεγε καὶ 'ς αὐτὰ ὁ Ματοκλείστης ἱστορίης.

(Ἐπεται συνέχεια.)

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδρersen)

N. I. X.

ΕΚΛΟΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ἡ ἐκλογή τοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε ὑψίστης σημασίας. Σκέψου μετὰ θρησκευτικῆς σοβαρότητος τὴν μέλλουσαν θέσιν σου μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ προσεγγίσου.

Ἄμα ἀκούσης εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν θεῖαν φωνήν, ἥτις θά σου εἴπῃ, ὄχι μίαν μόνον ἡμέραν, ἀλλὰ ἐβδομάδας ὁλοκλήρους, μῆνας ὁλοκλήρους καὶ πάντοτε μετὰ μεγαλυντήρας δυνάμεως καταπειστικῆς : «Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ πρέπει νὰ ἐκλέξης», ὑπάρχουσιν εἰς αὐτὴν τὴν φωνήν με ζωηράν καὶ σταθεράν θέλησιν. Εἰσελεθε εἰς τὸ στάδιον τοῦτο καὶ προχώρει· ἀλλὰ φέρον τὰς ἀρετάς, ἃς ἀπαιτεῖ.

Θαυμαστὸν πρᾶγμα ! «Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ἀπὸ τοῦ ὑψίστου ἕως τὸ τοῦ ταπεινοῦ ἐργάτου, ἔχουν τὴν γλυκύτητά των καὶ τὴν ἀληθινὴν ἀξίαν των. Ἀρκεῖ νὰ θέλῃ τις νὰ διατηρῇ τὰς ἀρετάς, αἰτίνες εἰς ἕκαστον ἐπάγγελμα χρειάζονται. Μόνον διότι ὀλίγοι τὰς ἔχουσι, ἀκούονται τόσοι νὰ κακολογοῦν τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθησαν.

Σὺ, ὅταν ἐκλέξης μετὰ φρόνησιν ἐν στάδιον, μὴ μιμηθῇς αὐτοὺς τοὺς αἰώνιως ὀργισμένους. Μὴν ἀφῆσθαι νὰ σε ταραττῇ ματαία μετάνοια, ἐπιθυμία νὰ ἀλλάξῃς. Πᾶσα ὁδὸς τῆς ζωῆς ἔχει τὰς ἀκάνθους τῆς. Ἀφοῦ ἀπαξ ἔθεσες τὸν πόδα εἰς μίαν, προχώρει· νὰ ὀπισθοχωρήσῃς εἶνε δειλία. Ἡ ἐπιμονὴ εἶνε πάντοτε καλὴ, ἐκτὸς εἰς τὸ ἀμάρτημα. Καὶ μόνον ὅστις γνωρίζει νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν του, δύναται νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ διακριθῇ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Silvio Pellico).

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

«Ὅσοι καὶ ὅσαι ἐκ τῶν φίλων μου σπουδάζουν τὴν Γερμανικὴν, ἂς μεταφράσουν τὸ κατωτέρω διηγηματάκι. Ὁ βραβεύσω καὶ θὰ δημοσιεύσω τὴν καλλιτέραν μετὰφρασιν, ἐκείνην δηλαδή τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα ὅα εἶνε ἡ συνήθως γραφομένη ὑπ' ἐμοῦ καὶ ὑπὸ τῶν συνεργατῶν μου, καὶ ἡ ὁποία θαποδίδῃ τὸ γερμανικὸν κείμενον ὅσῳ τὸ δυνατόν κομψῶς, γλαφυρῶς, πιστῶς ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἔλευθερῶς, ὥστε νὰ μὴ περιέχῃ γ ε ρ μ α ν ι σ μ ο ῦ ς. Ἰδοὺ τὸ πρὸς μετὰφρασιν θέμα :

Die Henne.

Brigitte, eine arme Spinnerin, saß eines Abends allein in ihrer Stube und spann. Da kam bei der offenen Thür mit langsam bedachtlichen Tritten eine Henne herein, die der Nachbarin gehörte. Brigitte machte geschwind die Thür zu, fing die Henne, und trug sie in ihr Kämmerlein unter dem Dache. „Hier will ich sie heimlich füttern,“ sagte sie, „so bekomme ich nach und nach einige Dutzend Eier.“

Wirklich legte die Henne sogleich am nächsten Morgen ein Ei. Weil ein Umfand hatte Brigitte zu ihrem großen Schrecken nicht vorher bedacht. Sobald das Ei gelegt war, fing die Henne an, mächtig zu hackern. Brigitte sprang eilig die Stiege hinauf, sie zum Schweigen zu bringen. Doch die Nachbarin hatte das Hackern bereits gehört, trat mit einem Mal laut schmähend in die Kammer, und nahm ihre Henne wieder mit sich fort. Brigitte hatte von der reichen Nachbarin bisher öfter Mehl, Butter und Eier geschenkt bekommen; allein von nun an erhieß sie nicht mehr das Geringste, und kam überdies noch in den üblen Ruf einer Diebin.

Unrechtes Gut build' nicht im Haus, Es ruft oft selbst den Diebstahl aus.

Τὸ τελικὸν δίστιχον πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ἐπίσης ἐμμέτρως.

Αἱ μεταφράσεις πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι εἰς ξεχωριστὸν χαρτί, νὰ φέρουν δὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ μεταφραστοῦ. Κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα, θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευομένου. Δέχονται μεταφράσεις μέχρι τῆς 15 Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προκειμένου περὶ νοημοσύνης τῶν ζώων : — Πῶς θυμῶν ὅταν λέτε πως τὰ ζῷα δὲν εἶνε ἔξυπνα ! ἀναφωνεῖ ὁ Τρομάρας. Γνωρίζω ἐγὼ σκυλὶ, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ἐξυπνότερον ἀπὸ τὸν κύριόν του.

— Καὶ τίνος εἶνε ; ἐρωτᾷ κάποιος. — Ἰδὲν μου ! ἀπαντᾷ ὁ Ζεβάρ ὑπερηφάνως.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιστοῦ

***

Ἐρώτησαν τὸν Μαργαριταρένιον Σταυρὸν ἂν τὸ ἀλογὸν του φοβῆται.

— Ἄ, μὰ ! ἀπεκρίθη. Τὴ νύκτα μένει μέσα 'ς τὸ σταυλὸ τοῦ σκοτεινὰ καὶ δὲν φοβᾷται καθόλου.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναύτου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ἥτοι Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ πωλούμενα ἐν τῷ Γραφείῳ αὐτῆς.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ

διήγημα διδακτικώτατον τῆς Marthe Bertin, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, κατὰ μετὰφρασιν Σοφίας Δήμου. Ὁ Τόμος κοσμεῖται ὑπὸ 25 εἰκονογραφῶν καὶ τιμᾶται ἄδελτος φρ. 1.75, χρυσόδετος φρ. 3.75.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

μυθιστόρημα τῆς Κας Α. Ζερνιθραϊν τῆς συγγραφέως τῶν Μικρῶν Ῥοβινσώων τοῦ Βράχου, κατὰ μετὰφρασιν Ἀριστοτέλους Π. Κορυττίδου. Βιβλίον τερπνότερον καὶ ἠθικώτερον, ἀποπνεόν ἄρωμα ἐξ ὀρχίς καὶ κοσμοῦμενον ὑπὸ 26 εὐρωπαϊκῶν εἰκονογραφῶν καλλιτεχνικωτάτων. Τιμᾶται ἄδελτος φρ. 3.50, χρυσόδετος φρ. 5.

(Ἐπεται συνέχεια τοῦ Καταλόγου)

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ

Ἡ πρότασις περὶ αὐξήσεως τοῦ φυλλαδίου, συναυξανόμενης ἀναλόγως καὶ τῆς συνδρομῆς, γίνεται «ἐν τυμπάνοις» ἀποδεκτὴ, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Χρυσάνθου Στεφανίδου. Μόνον μερικοὶ φίλοι μου ἐξ Πειραιῶς διατάσσον ἀκόμη νὰ τὴν ἐπιδοκιμάσουν, ὅχι βέβαια διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν, ἀλλὰ διὰ τοὺς πτωχότερους ἐκ τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἡμποροῦσαν νὰ πληρύνουν μεγαλητέραν συνδρομήν. Ἀλλὰ μήπως καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι δὲν εἰμποροῦν νὰ πληρύνουν ἑπτὰ δραχμὰς ; Προκειμένου δὲ νὰ τοῦ τηλῆσθαι ἡ πλειονοψηφία, προκειμένου νὰ γίνῃ μία πρόδοσις, πειράζει νὰ τεθοῦν κατὰ μέρος ὅσοι δὲν ἡμποροῦν νὰ πληρύνουν δώδεκα ἢ δεκατέσσαρας δραχμὰς, ὅπως σήμερον τίθενται κατὰ μέρος ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ πληρύνουν ἑπτὰ ; Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πλοῖοι καὶ καπνοὶ, ἡ ἀναλογία θὰ εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή. Διὰ τοῦτο, ἂν ἡ πλειονοψηφία ἀπορνήσῃ ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως, δὲν θὰ ἐμποδίσθαι νὰ τὴν ἐφαρμόσω ἀπὸ τὴν ιδέαν ὅτι εἰμπορεῖ νὰ στερεθῶ μερικὸς φίλος, διότι ἀκριβῶς τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ σήμερον, τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ πρῶτα, τὸ ἴδιον θὰ συμβαίνει καὶ πάντοτε.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἐν Πειραιεὶ διατακτικῶν, οἱ οἱ ἄλλοι, ὅσοι μου ἔγραψαν μέχρι σήμερον, ἐπιδοκιμάζουν τὴν πρότασιν ἐνθουσιαστικῶς. Ἀκούσατε τί μου γράφει τὸ Ἀρχιζέλιον, τὸ ὁποῖον εἰς κάθε σοβαρὰν περίστασιν ἐξυπνώνει :

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις. Μπράβο τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ, ἔκρουσε τὸ ωραιότερον ἐμβατήριον. Νὰ τον προβιάσῃς, ἀγαπητὴ Διάπλασις, καὶ νὰ τὸν κάμῃ. Ἀρχιτυμπανιστὴν. Βεβαίως εἶνε ἀναγκαῖόν τὸν Δελτίον τῆς Διαπλάσεως καὶ πρέπει νὰ γίνῃ. . . Μὴν ἐρωτᾷς τοὺς ἄλλους σου φίλους, εἶνε περιττόν. Διότι, ἀφοῦ ἐγὼ τὸ ζεζάνιον λέγω ἀναγκαιότατον, οἱ φίλοι μου θὰ σπερβλώσουν πλέον τὴν γραμματικὴν, διὰ νὰ σχηματίσουν ἐπίθετον ἀνωτέρου τοῦ ὑπερθετικοῦ μου. . . Ἀναγκαιοτατούματον θὰ πούν διὰ νὰ βάλουν καὶ τὸν Τυμπανιστὴν.» Ἰδοὺ τώρα ὁλόκληρος ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λουσιου :

Ἐρ Πατησίους, τῇ 17 Μαρτίου 1898.

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις !

Εἰς τὴν μικρὰν τοῦ σπιτιοῦ μας Βουλὴν παταγωδῶς ἐχειροκροτήθη καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐπεδοκιμάσθη ἡ ἐπικαιροτάτη πρότασις τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ καὶ τῆς Ἀδὸς Χρ. Στεφανίδου. Πράγματι, εἶνε πλέον καιρὸς νὰ κόψῃς νέαν φορεσίαν μεγαλητέραν καὶ ωραιότεραν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ Πρόδοσις. Ἡ Λέσχῃ μας δὲν μὰ χωρεῖ πλέον, ἐγίναντες πολλοὶ καὶ στρυγμονόμεθα σὰν σαρδέλλες. Τὸ Ἐντευκτήριόν μας ἔχει ἀνάγκην εὐρύσεως, ἐκτάσεως περισσοτέρας, θέλουεν ἄερα. Ἡ δὲ μεταρρυθμίσις αὐτῆς τῆς Λέσχης δικαίον εἶνε νὰ γίνῃ δαπάνη τῶν θαμνῶν, ἀφοῦ αὐτοὶ θὰ καρπώσων καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς μεταρρυθμίσεως. Ἐκαστος προθυμότητα θὰ συνεισφέρῃ τὸν ἑαυτοῦ, τὴν ἀναλογούσαν αὐτῷ μερίδα τῆς δαπάνης. Μηδὲ στιγμήν λοιπὸν διστάσας νὰ θέσῃς τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, πεποιθὺς ὅτι θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴν παμψηφεί. Καὶ ποῖο Ἑλληνοπούλο, ποῖο Ἑλληνοπούλα θὰ εὐρεθῇ νὰ εἰπῇ ὅχι ; Ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη, αἱ δὲ λευκαὶ ψῆφοι θὰ κατακλύσουν τὸ Γραφεῖόν σου καὶ θὰ σὲ βγάλουν ἀποπροσώπων.

Καὶ ὑπάρχει Ἑλληνοποιὰ μὴ ποθῶν ἡ μηποῦσα τὴν τελειοποίησίν σου ; Ἡ ἰδικὴ σου πρόδοσις εἶνε μέτρον καὶ τῆς ἰδικῆς μας, ἐν ᾧ ἡ ἰδικὴ σου στασιμότης, μόνον ἰδικὴ μας ἐντροπὴ θὰ ᾔτο, διότι θὰ ᾔτο τεκμήριον τῆς ἀμυστίας μας. Ἡ βαρεῖα λέξις δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολή. Διότι πᾶς δὲν εἶνε ἐντροπὴ, ἡμεῖς οἱ ἐγκαυχώμενοι ὅτι κατοικοῦμεν τὴν κοιτίδα τῶν Μουσῶν, νὰ μὴ δυνάμεθα μηδὲ μίαν κἄν ἑρρίαν αὐτῶν νὰ γενομένην ἐπαξίως τοῦ ἀξιωματικῆς τῆς, ἐν ᾧ ἐν ἄλλαις χώραις, τὰς ὁποίας θεωροῦμεν βαρβαρῶς, κατὰ δεκάδας ἀριθμοῦνται οἱ ἱεροπρόνται καὶ θεράποντες τῶν θεῶν θυγατέραν τῆς Μνημοσύνης ; Ἡ μήπως διὰ τοῦ Πλατωνικοῦ φόρου τῶν πομπῶν λόγων καὶ ἐπαίνων, τὸν ὁποῖον σὺ ἀποτίομεν οἱ θαυμασταὶ σου καὶ ἑκάστην, νομίζομεν ὅτι ἐξυπληρώμεν τελείως τὸ καθήκον μας ; Ἰδοὺ λαμπρὰ εὐκαιρία ν' ἀποδείξωμεν καὶ ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην μας, καὶ τότε μόνον θὰ δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ἀνευρυθιάτως ὅτι εἴμεθα φίλοι σου. Ἐὰν θέλῃς μάλιστα, χάριν μεγαλητέρας ταχυτήτος καὶ εὐκολίας, μετὰ τῆς λευκῆς ψήφου σου δύναται ἕκαστος καὶ ἐκάστη νὰ συναποστείλῃ καὶ τὸ ἀναλογούν μέρος τῆς δαπάνης, τὸ ὁποῖον σὺ θὰ ὀρίσῃς, ὅταν κηρύξῃς τὴν ἐναρξιν τῆς ψηφοφορίας. Διότι ἀφοῦ εἶνε ἀναμφίβολος ἡ παμψηφία, πρὸς τί ἡ νέα πάλιν ἐκκλήσις πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐράνου, καὶ ἡ ἐκ τούτου βραδύτης ; Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει. Καὶ τότε θὰ βαρύνουν ἀληθῶς αἱ ψῆφοι, ὅταν συνοδεύονται καὶ μετὰ τὸ ἀπαραίτητον ἔρμα.

Ἄλλως τε μὴ ἀφῆσθαι τὸν τῶσον θερμὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν φίλων σου νὰ ψυχραίνεσθαι μετὰ δισταγμῶν καὶ μετὰ ἀναβολὰς, (διότι ἔτσι τῶγχι ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα ὁ παιδιότικος), ἀλλ' εὐθὺς κάμει τὴν ἀπόφασιν, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι θὰ τὴν στεφανώσῃ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία !

Ἐμπρός λοιπόν !

Σοὶ θλίβω τὴν δεξιάν

ὁ Σός

ΛΟΥΣΙΟΣ

Βεβαίως ἡ ἐμπρακτικὸς ψηφοφορία, τὴν ὁποῖαν προτείνει ὁ Λουσιος, θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἀφοῦ ἴδωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης αὐτῆς ψηφοφορίας, τῆς οὕτως εἰπεῖν δοκιμαστικῆς. — Ὑπὲρ τῆς προτάσεως μου γράφουν : ἡ Γενναία Σουλωτίσση, ἡ Κόρη τοῦ Ναυπλίου, ἡ Δέα (ἡ ὁποία λέγει ὅτι καὶ 24 δραχμὰς νὰ γίνῃ ἡ συνδρομή, θὰ τὰς πληρῶν εὐχαρίστως) ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις (ἡ ὁποία φρονεῖ ὅτι ἀντὶ τῆς προσθήκης τοῦ Δελτίου, θὰ ᾔτο καλλιτέρον ἂν ἐδιδασκιάζετο τὸ φυλλάδιον, ὥστε νὰ ἔχῃ 16 σελίδας) ὁ Σπασμένος Φεγγίτης (ὁ ὁποῖος συγχαίρει ἐκθύμως τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν) : τὸ Κῶμα τοῦ Δουδάβεως, ἡ Ναυτοπούλα (ἡ ὁποία, μόνον μετὰ τὴν ιδέαν τῆς ποικιλίας καὶ τῆς ωραιότητος ἐνὸς ὑψημένου φυλλαδίου, ἐκτελεῖ 300 ἄλλα κατὰ λεπτὸν ! ! !) ὁ Συριακὸς Ἰαπότης, ὁ Ἀετὸς τῆς Ἰδῆς (καὶ αὐτὸς προτείνει νὰ γίνῃ τὸ φυλλὸν 16 σελίδων, ὥστε νὰ περιέχῃ ἄρθρον ὅλην διὰ πᾶσαν ἡλικίαν) ἡ Νεαρά Καλλιτέχνις, ἡ Δουκίσις, (κατενθουσιασμένη μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ἔχωμεν δύο τόμους ἀντὶ ἐνός) ὁ Ἀσμοδαῖος (φρονῶν ὅτι ἡ ιδέα τοῦ Μ. Τυμπανιστοῦ πρέπει νὰ διατυμπανισθῇ καὶ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως) ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, τὸ Ἰδῆ τοῦ Στυγὸς (τὸ ὁποῖον μου γράφει ὅτι ᾔτο καὶ ἡ ιδέα πολλῶν ἐν Πάτραις συνδρομητῶν μου, καὶ ἡτοιμάσαντο νὰ τοῦ προτείνουν αὐτοὶ) καὶ ὁ Δημήτριος Π. Δρίδας. Περί τῶν λοιπῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὁ Ἀδὸν Κολοκύνθα Πατέρας ἔχει μίαν ἀπόριαν : πῶς, λέγει, εἰς τὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν ὁ Καρδούνης ἐδῆγκεν . . . ἀσπροπρόσωπος ; Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος : «Τὸ ποίημά του ᾔτο καλλιτέρον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, ὅσον τὸ Ἀ' Βραβεῖον ποῦ ἐπῆρε, ἀπὸ τὸ Γ' Βραβεῖον ποῦ ἐπῆρα ἐγὼν. Ἄ, πολὺ μοῦ ἤρεσε αὐτὴ ἡ ὁμολογία ! ὁ ἐγωισμὸς δὲν τυφλίνει τὸν Ἀδὸν Κολοκύνθα ! μπράβο, παιδί μου.

Ἐμμεράλδα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καλ... σιωπῇ ! Εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἔρχονται καθημερινῶς φίλοι καὶ φίλαι μου, ἀλλὰ κανὲν ψευδώνυμον δὲν μαθαίνουν. Νομίζεις ὅτι τὰ ψευδώνυμα εἶνε γραμμένα εἰς τοὺς τοίχους ; Τὸ εἶπα κ' ἐγὼ, βλέπεις, Τορπιλική, ὅτι ἄλλοτε οἱ φίλοι μου ἔστειλαν καλλιτέρας Πνευματικὰς ἀσκήσεις· ἐνῷ ὁ περισσώτερος ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀντέγραφον ἕως τώρα τὰς ξαναδημοσιευμένας. . . Εὐτυχῶς τὰς τελευταίας αὐτὰς ἐβδομάδας ἔλαβα πολὺ καλὰ καὶ πρωτοτύπους πνευματικὰς Ἀσκήσεις, — θὰ τὰς ἰδῇς.

Μπουμπουνισμένο Μυαλό, δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα νὰ εἰπῶ ἕνα ἄρχικα. Οἱ φίλοι μου τῶν ἐν εἰς κατενθουσιασμένοι μετὰ τοὺς συντάκτας τοῦ Ἐβῶν Ἀστέρους, φαντάσου δὲ ὅτι ἡ Ναυτοπούλα — ἡ ὁποία μου ἔγραψε μίαν ἐνθουσιωδὲστάτην ἐπιστολήν, — θέλει νὰ γίνῃ καὶ συνδρομητρία !

Φανή Σακελλαροπούλου, μετὰ χαρῆς, ἀλλὰ Κοκκινισκοφρίστου ἔχω ᾄδῃ ὥστε ἐκλεξε κανὲν ἄλλο.

Ἐχεις δικαίον, Σπασμένος Φεγγίτης, αἱ λύσεις σου ἦσαν κανονικώτατα γραμμέναι. Κ' ἐγὼ δὲν ἡτέρω πῶς ἔγινεν αὐτὸ τὸ λάθος.

Δουίτσα Μ. Μάρκου, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τῶσπιν ἀγάπην. Διὰ νὰ σοῦ ἐκλέξω ὅμως ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου.

Ταταγαῖα Κόρη, ἔλαβα ἐγκαίρως τὴν ζωγραφικὴν σου. Ἡ κρίσις δὲ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. Ἐνθυμοῦ, ὅτι εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὁ παρῶν ἐν τετραδίων σου καὶ ὅταν πρόκειται νὰ στείλῃς πούθεν, γράψε μου νὰ στείλω αὐτὸ.

Ἐχε ὑπομονήν. Ἐξηγουμένη Ἑλληνοπούλα. Εὐθὺς μόλις δημοσιευθῇ ἡ Ἐκτὴ Κυριακή (καὶ εἶνε σχεδὸν ἐτοιμὴ) εἰς τὸ ἄλλο φυλλὸν θὰ παρουσιασθῇ ὁ Ἀναγνίστης μετὰ τὴν καινοτομίαν του, ἡ ὁποία ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης παρακαλεῖ ὁ

σοὺς ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἔλαβον ἀγγελίαν τοῦ βιβλίου του, νὰ τῷ τὰς ἐπιστρεφόντων δὲν τάχιστα, καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ θερμῶς.

Ἡ εὐρυστάτη Μαρία Γλυκοῦ μου γράφει : Οἱ καταγινόμενοι μετὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζονται Πνευματικοί. . . Ἀσκηταί ; Πῶς αὖς φαίνεται ;

Πρίγματι, Ἰδῶν τῆς Στυγὸς, αἱ δεσποινίδες Κορύλλου, ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἐκείνου Λαχείου μοι εἶχον παραγγεῖλῃ τόμους 60 δραχμῶν (καὶ ὄχι 200, ὡς γράφεις), διὰ τὸ Ὀρρανοτροφεῖον Πατρῶν. Ἄλλ' ἕνεκα βραδύτητος περὶ τὴν ἐπίδοσιν ἐνὸς τηλεγραφηματος, δὲν ἡμπούρεσα νὰ σταλῶ τὸν τόμους ἐγκαίρως, ἡ παραγγέλλια ἀνεστάλη καὶ συνεπῶς τὸ χρήματα δὲν ἐστάλησαν. Ἄλλο τίποτε δὲν γνωρίζω, εἰμὶ μόνον ὅτι οἱ τόμοι θάγορασθῶν ἀργότερα, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς βραβεῖα εἰς τὰς Ἐξετάσεις.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν :

Ἡ Ὑποδύχιος Ἀμντα μετὰ τὴν Ἀδραν τοῦ Φαλήρου καὶ τὸ Ταπεινὸν Ἰον. — τὸ Ἀρτίο Μαστέλλο μετὰ τὸν Ἀδὸν Κολοκύνθα Πατέρα. — ὁ Ἀγγουρολογιστὸς μετὰ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα, Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν, Ταναγαῖαν Κόρη καὶ Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσβου. — ὁ Ζεβάρ μετὰ τὸν Ἀγγουρολογιστὸν, Ἀρτίο Μαστέλλο, Μπάμ-μπαμ, Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσβου καὶ Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν. — ὁ Χρυσόμαλλος Λέων μετὰ τὴν Κροκόπεπτον. Ἡ δὲ ὁ Μαργαριταρένιος Σταυρὸς μετὰ τὴν Νύμφην Καλυψῶ. — ὁ Μελαγχολικὸς Ναυτης μετὰ τὸ Φωτοβόλον Ἀστὸν. — ἡ Ἐνδοξος Σαλαμὶς μετὰ τὸ Φωτοβόλον Ἀστὸν, Σαμακὴν Σημαίαν, Μικρὸν Τυμπανιστὴν, καὶ Ἀρθὸς τῆς Ἀνατολῆς. — ἡ Τρικέφαλος Ὑδρα μετὰ τὴν Ἐξηγουμένην Ἑλληνοπούλαν, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀδρῶν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ταπεινὸν Ἰον καὶ Παπαρούναν τῆς Πεντέλης. — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὴν Λεσβιακὴν Ἀκτὴν, Πῶς τὰ περὶς, Μὴν τὰ βρωτὰς, Ἀρτίο Μαστέλλο, Γενναῖον Λέσβιον. — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Ἰσημερινὸν Δόκιμον καὶ τὸν Τραγικὸν Δισχυλὸν. — ἡ Δουκίσις μετὰ τὸ Ἐτοί Μάρσεϊ. — τὸ Γλυκὸ Φιλάκι μετὰ τὴν Καρατίδα. — ὁ Φίτ-Φίτ μετὰ τὴν Γλυκύλαρον Ἀηδόνα. — ὁ Ναυάρχος τῆς Βαρέας μετὰ τ

